

Arrest

nr. 188 762 van 22 juni 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 1 maart 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 9 februari 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 maart 2017 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 april 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. MUTOMBO, loco advocaat M. SAMPERMANS, en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 november 2014 diende verzoeker te Istanbul een aanvraag in voor een visum lang verblijf (type D) om zijn echtgenote K.N., van Nederlandse nationaliteit, in België te vervoegen.

1.2. Op 4 mei 2015 maakte het parket van de procureur des Konings een schrijven over aan de verwerende partij waarin werd gesteld dat er voldoende elementen voorhanden zijn die wijzen in de richting van een schijnhuwelijk.

1.3. Op 6 mei 2015 werd de afgifte van het visum lang verblijf (type D) geweigerd.

1.4. Op 4 september 2015 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger als echtgenoot van mevrouw K.N. (bijlage 19ter), wat hem op 1 maart 2016 werd geweigerd middels een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. Op 19 juli 2016 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 172 127 het beroep ingesteld tegen de beslissing van 1 maart 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.6. Op 9 augustus 2016 diende verzoeker een tweede aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van zijn Nederlandse echtgenote.

1.7. Op 9 februari 2017 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 09.08.2016 werd ingediend door:

(...)

om de volgende reden geweigerd:

X De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie Artikel 40bis §2, 1° van de wet van 15.12.1980: De echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt:

Uit het verslag van de inspecteur van de Lokale Politie Lanaken - Maasmechelen gedaan dd. 08.11.2016 blijkt het volgende:

Op 07.11.2016 om 16:00 uur stellen wij op de [...]straat 9 vast dat [A.K.] er niet meer verblijft. In de woning treffen wij bij onze woonstcontrole Mvr. [K.] aan met haar twee minderjarige kinderen. Bij een rondgang op in de woning zijn geen mannenspullen meer terug te vinden. Betrokkene zou bij zijn zus verblijven te [...]straat 92 te 3620 Lanaken.

Op 08.11.2016 om 17:30u bieden wij ons aan op de [...]straat 92 te 3620 Lanaken, we worden te woord gestaan door de zus van betrokkene. Zij bekent dat haar broer bij het gezin verblijft, bij de controle was hij niet aanwezig. Betrokkene zou dd. 09.11.2016 de adresverandering doen. Uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de adresverandering is gebeurd dd. 09.11.2016.

Uit het verslag van de inspecteur van de Lokale Politie Lanaken - Maasmechelen gedaan dd. 06.12.2016 blijkt er bij woonstcontrole op het adres [...]straat 9 te 3620 Lanaken geen veranderingen te zijn sinds de controle op 07.11.2016 om 16u00.

Aan de hand van de verslagen van de inspecteur van de Lokale Politie Lanaken - Maasmechelen en de gegevens van het rijksregister kunnen we vast stellen dat betrokkene niet meer samenwoont met zijn echtgenote en zich niet bij zijn echtgenote voegt zoals bepaald in artikel 40bis §2, 1° van de wet van 15.12.1980. Er werd op generlei andere wijze aangetoond dat betrokkene, desalniettemin, toch een gezinscel zou vormen met zijn echtgenote. Nergens uit het dossier blijkt dat er nog sprake zou zijn van een affectieve relatie tussen hen beiden.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Van gemeenschappelijk minderjarige kinderen is geen sprake, noch van medische problematiek. Verder wat betreft het gezins- en familieleven van betrokkene, hij blijkt geen gezin te vormen met zijn echtgenote. Vandaar dat zijn gezinsleven in die zin niet kan worden geschonden. Wat betreft zijn gezinsleven met zijn zus, betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag worden verwacht dat hij zelfstandig, in het land van herkomst, een eigen gezins- en familieleven kan opbouwen/verderzetten, zonder nabijheid van zijn zus. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn.

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te kunnen uitoefenen, derhalve kan hij niet langer in België verblijven en is een bevel om het grondgebied te verlaten een logisch gevolg.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker op, “Schending van het artikel 42quater van de wet van 15 december 1980, al dan niet in samenhang gelezen met het artikel 2, lid 2, onder a) en b), en met het artikel 3, lid 2, onder b) en met artikel 13 van de richtlijn 2004/38/EG; Manifeste appreciatiefout.”

Verzoeker betoogt als volgt:

“Hoewel er duidelijk problemen zijn in het huwelijk van verzoeker, is hij op heden nog steeds gehuwd met zijn Belgische partner die het recht op gezinshereniging geopend heeft.

In een recente zaak werd de interpretatie van het artikel 42ter van de Vreemdelingenwet voorgelegd aan het Grondwettelijk Hof. Er werd namelijk aangevoerd dat de huidige toepassing van de wet door de Dienst Vreemdelingenzaken, waarbij het verblijfsrecht ingetrokken wordt van zodra er geen gemeenschappelijke vestiging van de echtgenoten meer is, in strijd zou zijn met de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 2, lid 2, onder a) en b), met artikel 3, lid 2, onder b), en met artikel 13 van de richtlijn 2004/38/EG.

Artikel 13 van de richtlijn 2004/38/EG bepaalt :

« 1. Onverminderd het bepaalde in de tweede alinea, zijn scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk van burgers van de Unie of beëindiging van het geregistreerde partnerschap als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder b), niet van invloed op het verblijfsrecht van hun familieleden die de nationaliteit van een lidstaat bezitten.

Tot wanneer zij het duurzame verblijfsrecht verwerven moeten de betrokkenen voldoen aan de voorwaarden van artikel 7, lid 1, onder a), b), c) of d).

2. Onverminderd het bepaalde in de tweede alinea, leiden scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of beëindiging van geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder b), niet tot verlies van het verblijfsrecht van de familieleden die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten:

a) indien het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder b), bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder b), ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan één jaar in het gastland, of

b) indien het ouderlijk gezag over de kinderen van de burger van de Unie bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder b), dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die niet de nationaliteit van een lidstaat bezit, of

c) indien bijzonder schrijnende situaties zulks rechtvaardigen, bijvoorbeeld wanneer een familielid tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap het slachtoffer is geweest van huiselijk geweld;

d) indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 2, punt 2, onder b), dan wel bij gerechtelijke beslissing, is toegewezen aan de echtgenoot of partner die niet de nationaliteit van een lidstaat bezit en de rechter heeft bepaald dat dit omgangsrecht in het gastland moet worden uitgeoefend, en dit zolang het nodig is.

Alvorens het duurzame verblijfsrecht te verwerven, blijft hun recht van verblijf onderworpen aan de voorwaarde dat is aangetoond dat zij werknemer of zelfstandige zijn, of voor zichzelf en hun familieleden over toereikende bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste komen van de sociaalebijstandsregeling van het gastland, dat zij een ziektekostenverzekering voor alle risico's in het gastland hebben afgesloten, of dat zij lid zijn van de reeds in het gastland gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. De ‘ toereikende bestaansmiddelen ’ zijn omschreven in artikel 8, lid 4.

Deze familieleden behouden hun verblijfsrecht op uitsluitend persoonlijke basis ».

Het Europees recht en met name deze richtlijn van 2004/38/EG werden als volgt uitgelegd door het Hof van Justitie: “Het Hof heeft in het kader van de aan richtlijn 2004/38 voorafgaande Unierechtelijke handelingen reeds vastgesteld dat het huwelijk niet als ontbonden kan worden beschouwd, zolang de echtscheiding niet door de bevoegde instantie is uitgesproken en dat dit niet het geval is bij echtgenoten die enkel gescheiden leven, ook wanneer zij voornemens zijn zich later uit de echt te laten scheiden, zodat de echtgenoot niet duurzaam bij de burger van de Unie moet wonen om een afgeleid verblijfsrecht te hebben1.”

Wanneer Dienst Vreemdelingenzaken echter het verblijfsrecht van een partner intrekt wanneer er geen gezamenlijke vestiging meer is, maar wanneer het huwelijk nog niet ontbonden of vernietigd is, gaan zij uit van een verkeerde omzetting van het Europese naar het Belgische Recht.

In het arrest van 26 september 2013, nr. 121/2013, oordeelde het Grondwettelijk Hof dan ook dat, om in overeenstemming te zijn met artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie, dient artikel 42ter van de wet van 15 december 1980 derhalve zo te worden geïnterpreteerd

dat de zinsnede « of [er] [...] geen gezamenlijke vestiging meer [is] » niet slaat op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner, wat overigens ook blijkt uit het gebruik van het woord « of », maar enkel op de andere familieleden die een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging hebben verkregen. Het Grondwettelijk Hof sprak zich in dit arrest niet uitdrukkelijk uit over de vraag of deze interpretatie ook van toepassing is op het artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, hoewel dit door de verzoekende partij gevraagd werd in het eenenveertigste middel in zaak nr. 5354, zie overweging B.38.1 van het arrest nr 121/2013. Het is echter niet noodzakelijk dat het Grondwettelijk Hof zich uitdrukkelijk uitspreekt over dit punt: de Europese Richtlijn en de interpretatie die daaraan gegeven wordt door het Hof van Justitie.

De Belgische Staat is aldus overhaast tewerk gegaan bij het intrekken van de verblijfsvergunning van verzoeker: hij had slechts tijdelijk de echtelijke woonplaats verlaten omwille van de ruzies tussen hem en zijn echtgenote, en hoewel er ernstige problemen zijn in het huwelijk en mogelijks plannen om uit de echt te scheiden, is het huwelijk zelfs op dit moment nog intact.

Overeenkomstig het Europese recht dat directe werking heeft en de gezaghebbende interpretatie ervan door het Europees Hof van Justitie, bestaat er aldus geen grond om het verblijfsrecht van verzoeker in te trekken zolang hij nog gehuwd is met de partner die voor hem het recht op gezinshereniging opende, zelfs wanneer zij niet meer samenwonen.

Zelfs wanneer het Grondwettelijk Hof deze bepaling in de Belgische Vreemdelingenwet niet uitdrukkelijk geïnterpreteerd werd, moet er uitgegaan worden van de draagwijdte die er door het Europees Recht aan gegeven wordt. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft aldus, door het verblijfsrecht van verzoeker in te trekken, een interpretatie gegeven aan het artikel 42quater van de Wet van 15 december 1980, die niet conform is met de Europese wetgeving. De Belgische Staat heeft aldus de draagwijdte van het artikel 42quater van de Vreemdelingenwet miskend door het verblijfsrecht van verzoeker in te trekken hoewel het huwelijk tot op de dag van vandaag nog niet ontbonden is.”

2.2. Verzoeker werpt een manifeste appreciatiefout op. Deze kritiek wordt bekeken in samenhang met de door verzoeker in het eerste middel opgeworpen schending van diverse bepalingen.

2.3. De bestreden beslissing verwijst naar artikel 40 bis, §2, 1°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en naar artikel 52, §4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

Deze bepalingen luiden op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing als volgt:

- artikel 40 bis, § 2 van de Vreemdelingenwet:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

1° de echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap werd gesloten dat beschouwd wordt als zijnde gelijkwaardig met het huwelijk in België, die hem begeleidt of zich bij hem voegt; (...).”

- artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

2.4. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat verzoeker niet samenwoont met zijn echtgenote, dat er op generlei wijze blijkt dat verzoeker nog een gezinscel vormt met zijn echtgenote en dat niet blijkt dat er sprake is van een affectieve relatie tussen verzoeker en zijn echtgenote.

2.5. Verzoeker betwist deze vaststellingen niet maar benadrukt dat wat telt in deze het feit is dat hij nog steeds is gehuwd. Hij verwijst naar de toepassing van artikel 42ter van de Vreemdelingenwet, naar een arrest van het Grondwettelijk Hof van 26 september 2013 aangaande die bepaling en stelt dat artikel 42quater van de Vreemdelingenwet op dezelfde wijze moet worden ingevuld, wat volgens hem volgt uit richtlijn 2004/38/EG en de rechtspraak van het Hof van Justitie dienaangaande.

2.6. Samen met de verwerende partij dient de Raad op te merken dat verzoekers betoog inzake de artikelen 42ter en 42quater van de Vreemdelingenwet niet dienstig is. Immers heeft artikel 42ter van de Vreemdelingenwet betrekking op beslissingen waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van familieleden van de burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn en heeft artikel 42quater van de Vreemdelingenwet betrekking op beslissingen waarbij een einde wordt gesteld aan het verblijfsrecht van familieleden van de burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn. De bestreden beslissing strekt er niet toe een verblijfsrecht van verzoeker te beëindigen doch een verblijf van meer dan drie maanden te weigeren. Verzoekers gehele betoog dat hij wijdt aan de toepassing van de artikelen 42ter en 42quater van de Vreemdelingenwet mist feitelijke en juridische grondslag.

2.7. Verzoeker betwist zoals gezegd de vaststellingen in de bestreden beslissing niet dat er op generlei wijze blijkt dat hij nog een gezinscel vormt met zijn echtgenote en dat niet blijkt dat er sprake is van een affectieve relatie tussen hen beiden. Met zijn betoog dat zijn huwelijk "nog intact" is, kan verzoeker de bestreden beslissing niet aan het wankelen brengen, aangezien hij dit verbindt aan de toepassing van de artikelen 42ter en 42quater van de Vreemdelingenwet waarvan reeds werd gesteld dat ze niet van toepassing zijn op verzoekers geval. Samen met de verwerende partij kan enkel worden vastgesteld dat het integrale middel van de verzoekende partij is opgehangen aan de beëindiging van het verblijfsrecht van familieleden van een Unieburger, terwijl in casu de bestreden beslissing een beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) is.

2.8. Artikel 40 bis, §2, 1°, van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 3, lid 1 juncto artikel 2, 2 a) van richtlijn 2004/38/EG, die voorzien dat de burger van de Unie en zijn echtgenoot die hem begeleidt of zich bij hem voegt kunnen genieten van de bepalingen van de richtlijn. Verzoeker kan zich niet dienstig beroepen op artikel 3 lid 2, onder b) van richtlijn 2004/38/EG aangezien deze bepaling handelt over het vergemakkelijken van het verblijf van de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en verzoeker de echtgenoot is van een burger van de Unie. Ook de verwijzing naar artikel 3, lid 1 juncto artikel 2, 2 b) van richtlijn 2004/38/EG is niet dienstig vermits dit handelt over geregistreerde partnerschappen, wat geen uitstaans heeft met verzoekers geval. Verzoeker kan zich evenmin beroepen op artikel 13 van richtlijn 2004/38/EG aangezien dit handelt over het behoud van het verblijfsrecht van familieleden in geval van scheiding, ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of van beëindiging van het geregistreerde partnerschap en verzoeker nog geen verblijfsrecht erkend heeft gezien.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.9. In een tweede middel werp verzoeker op "Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991): schending van de formele en materiële motiveringsplicht; Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur : zorgvuldigheidsplicht en redelijkheidsbeginsel;"

Verzoeker betoogt als volgt:

"Dat de bestreden beslissing in hoofdorde blijk geeft van een manifeste appreciatiefout in de lezing van het artikel 42 quater van de Wet van 15 december 1980, maar ook van een ernstige tekortkoming in de zorgvuldigheidsplicht van de Belgische Staat die het door verzoeker ingediende dossier blijkbaar nauwelijks onderzocht heeft, terwijl hij er krachtens dit algemeen beginsel van behoorlijk bestuur toch toe gehouden zou moeten zijn alle relevante factoren en omstandigheden af te wegen.

Ook schendt de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel, daar dit vereist dat de administratieve overheid niet onredelijk mag handelen bij het opstarten van de besluitvorming, het aanleggen van een volledig dossier, het verzamelen van alle relevante gegevens, het interpreteren van min of meer vage door rechtsregels gestelde feitelijke voorwaarden en het inwinnen van deskundige adviezen.

Dienst Vreemdelingenzaken heeft nagelaten om op zorgvuldige en volledige wijze een dossier aan te maken.

Tenslotte schiet de Belgische Staat te kort in haar formele zowel als materiële motiveringsplicht, daar er gesteld wordt dat verzoeker geen elementen heeft bijgebracht die zouden kunnen leiden tot het behoud van haar verblijfsrecht. Er blijkt echter nergens uit het dossier dat Dienst Vreemdelingenzaken verzoeker hiertoe zou hebben uitgenodigd, en op basis van welke documenten Dienst Vreemdelingen dan alsnog de beslissing genomen zou hebben. De motivering is dus vooreerst niet pertinent (materiële motiveringsplicht). De beslissing lijkt niet te zijn uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens (het aanvoeren van minstens een begin van bewijs), zodat de beoordeling ervan ook niet correct gebeurd is en men op grond hiervan tot een manifest onredelijke beslissing gekomen is.

Verzoeker is bovendien niet in staat om te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing genomen is, zodat er hierdoor niet voldaan is aan de formele motivatieplicht. Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.10. De bestreden beslissing bevat duidelijk de juridische en feitelijke overwegingen waarop ze steunt zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht.

2.11. Waar verzoeker opwerpt dat in de bestreden beslissing ten onrechte zou worden gesteld dat hij geen elementen heeft bijgebracht die zouden kunnen leiden tot het behoud van zijn verblijfsrecht, dient de Raad samen met de verwerende partij op te merken dat dit nergens in de motivering van de bestreden beslissing kan worden gelezen. Verzoeker uit voorts een bloot betoog inzake de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel, zonder te concretiseren met welke elementen er geen rekening werd gehouden door de verwerende partij en welke elementen volgens hem ontbreken in zijn dossier. Hij concretiseert evenmin waarom de verwerende partij hem diende uit te nodigen om elementen bij te brengen en hoe dit dan had kunnen leiden tot een andersluidende beslissing. Dit algemeen betoog kan de bestreden beslissing – die duidelijk steunt op concrete vaststellingen – niet aan het wankelen brengen.

Het tweede middel is niet gegrond.

2.12. In het proces-verbaal van de terechtzitting werd het volgende opgenomen:

“Partijen bevestigen dat het verblijf van de verzoekende partij in België ingevolge het indienen van een asielaanvraag thans is gedekt door een attest van immatriculatie.

De voorzitter brengt het nieuwe artikel 1/3 van de wet van 15 december 1980 in het debat en stelt geen reden te zien om af te wijken van de rechtspraak dat de afgifte van een verblijfstitel onverenigbaar is met het bestaan van een bevel om het grondgebied te verlaten – in casu vervat in de bestreden bijlage 20 – dat om die reden als impliciet ingetrokken dient te worden beschouwd, dit onder meer gelet op de redactie van voormeld wetsartikel en de vaststelling dat de aanvraag die heeft geleid tot de verblijfstitel dateert van voor de inwerkingtreding van voormeld wetsartikel, waarbij niet in overgangsbepalingen werd voorzien.

Partijen gaan hier niet op in en stellen zich naar de wijsheid te gedragen.”

2.13. Artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet, dat in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd bij wet van 24 februari 2017 en dat in werking is getreden op 29 april 2017, luidt als volgt: *“De indiening van een verblijfsaanvraag of van een verzoek om internationale of tijdelijke bescherming door een vreemdeling die reeds het voorwerp is van een maatregel tot verwijdering of terughrijving, tast het bestaan van deze maatregel niet aan. Indien de betrokkene overeenkomstig de bepalingen van deze wet en haar uitvoeringsbesluiten voorlopig op het grondgebied mag blijven, in afwachting van een beslissing inzake deze verblijfsaanvraag of dit verzoek om internationale of tijdelijke bescherming, wordt de uitvoerbaarheid van de maatregel tot verwijdering of terughrijving opgeschort.”*

2.14. Er kan niet worden vastgesteld dat de thans voorliggende zaak onder het toepassingsgebied ratione temporis van voormelde wetsbepaling valt. Zoals reeds gesteld werd artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet ingevoegd bij wet van 24 februari 2017, waarbij deze wet in werking is getreden op 29 april 2017. De wetgever heeft dienaangaande geen overgangsbepalingen voorzien. Derhalve moet de Raad vaststellen dat deze bepaling – die stelt dat het indienen van een verblijfsaanvraag of verzoek om internationale of tijdelijke bescherming het bestaan van een bevel om het grondgebied te verlaten niet aantast – enkel van toepassing is op maatregelen van verwijdering waarvan de betrokken vreemdeling reeds het voorwerp is bij *“een verblijfsaanvraag of verzoek om internationale of tijdelijke bescherming”* die werd ingediend vanaf de inwerkingtreding van voormelde wet. In casu dateert de huidige verblijfsaanvraag die het recht op een attest van immatriculatie heeft geopend – met name de asielaanvraag die op 17 maart 2017 werd ingediend – van vóór de inwerkingtreding van de wet van 24 februari 2017. Aldus ressorteert huidige zaak ratione temporis niet onder het toepassingsgebied van artikel 1/3 van de Vreemdelingenwet. Er anders over oordelen zou immers impliceren dat retroactieve werking wordt verleend aan voormelde wetsbepaling, wat deze bij gebreke aan enige overgangsbepaling niet kan worden toegedicht.

2.15. Dit alles leidt tot de conclusie dat het bevel om het grondgebied te verlaten onverenigbaar is met het op 18 april 2017 uitgereikte attest van immatriculatie, zodat het bevel minstens als impliciet ingetrokken moet worden beschouwd (cf. RvS 14 juni 2016, nr. 235.046 en RvS 28 februari 2017, nr.

237.499). Hierbij dient te worden opgemerkt dat een attest van immatriculatie niet louter de uitvoerbaarheid van een verwijderingsmaatregel raakt, doch tevens de verwijderingsmaatregel zelf (cf. RvS 14 juni 2016, nr. 235.046). Verzoeker heeft dan ook geen belang bij het bestrijden ervan, vaststelling die ter terechtzitting niet wordt ontkend. De verwerende partij gedraagt zich ter terechtzitting naar de wijsheid van de Raad.

2.16. Het gegeven dat het bevel om het grondgebied te verlaten als impliciet ingetrokken dient te worden beschouwd maakt niet dat de beslissing tot weigering van verblijf kaduuk wordt.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA